

jeg mig, at man lettere kunde lægge disse to Legater hen under Marineministeriets øvrige Legater for Over- og Underbefalingsmænd. Der er sikkert saavel under dette Ministerium som under Krigsministeriet en hel Del Legater, og jeg tror, det vil være rigtigst at faa dem under en fælles Bestyrelse. I Tilslutning til den sidste ærede Taler kunde jeg ogsaa ønske, at der maatte findes en Mulighed for at gøre Bestemmelserne om Understøttelser af Statskassen saa ensartede som muligt. Men det er vel ikke saa let gjort som sagt. Man bør dog vist have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Jeg slutter med at takke Ministeren for Forslaget. Jeg skønner ikke, at der er noget som helst til Hinder for dets Gennemførelse.

Sabroe: Jeg skal i Tilslutning til den sidste ærede Taler tillade mig at henvende den højtærede Ministers og det høje Udvalgs Opmærksomhed paa det nødvendige og naturlige i, at man samtidig med Ophævelse af Invalidefonden gør Skridt til at drage de Midler, som den saakaldte Centralkomite raader over, ind under Statsmyndighedernes Kontrol. Disse Midler ere ikke ganske smaa, selv om de ganske vist ere blevne mindre ved en mindre økonomisk Anbringelse. Det vil være bekendt, at et af Regeringspartiets Medlemmer for nogle Aar siden fremdrog et Tilfælde, hvor Komiteen havde bevilget mange Tusinde af disse Midler til en enkelt Mand, en Mand, der indtog en meget betydelig Stilling i Statens Tjeneste. Den Mangel paa Tillid, der hersker i Befolkningen over for Centralkomiteen, indeholder al mulig Opfordring til at foretage de fornødne Skridt, for at disse Midler bringes under Statens Kontrol. Jeg kan ikke tænke mig, at de, der i sin Tid have givet Penge til Centralkomiteen, hvis de leve, og der er naturligvis nogle af Bidragyderne, som leve, skulde have noget imod, at Midlerne komme ind under Statens Kontrol. Utvivlsomt ville mange af dem, der i sin Tid have givet til de ved Stormfloden skadelidte, med Glæde se, at Centralkomiteen, som har med disse Midler at gøre, bliver fritagen for dette Hverv.

Jeg kunde have Lyst til at spørge, om Regeringen har gjort noget for at tilvejebringe Klarhed over den Maade, hvorpaa forhenværende Krigsminister Bahnsøn fik større Laan af Centralkomiteen. Sagen har yerseret for Domstolene, men under et privat Søgmaal er det naturligvis umuligt for den anklagede at fremlægge alle

de Bevisligheder og Vidnesbyrd, som ere nødvendige for at skaffe Klarhed. Jeg tror ikke, at Klageren havde nogen særlig Fornøjelse af de Vidnesbyrd, der fremkom; men fuld Klarhed kom der jo ikke, og jeg tror, at er der noget Punkt, hvor hele Befolkningen ønsker fuld Klarhed, er det angaaende den Maade, hvorpaa Centralkomiteen og dens enkelte Medlemmer have ydet Laan til en højtstaaende militær Embedsmand.

Jens Busk: Jeg skulde ikke for mit personlige Vedkommende have noget imod, at Staten kom til at administrere disse Midler, som Centralkomiteen ligger inde med, og som administreres paa den Maade, at Kapitalen spises op efterhaanden, fordi der kun kan gives Understøttelser til Krigsinvalid, og deres Antal synker jo stadig, navnlig de fra 48—49 og 50. Naar der ikke er flere Invalid, er der heller ikke flere Penge. Jeg vil imidlertid foreløbig antage, at det er umuligt at faa denne Kapital ind under Ministeriet, da det er private Midler. Personlig skulde jeg ikke have noget derimod. Hvad Stormflodsfondet angaar, er dets Penge alle i Brug til Folk, der have lidt ved Stormfloden.

Hvad endelig den af den sidste ærede Taler fremdragne Sag angaar, skal jeg straks sige, hvordan det hænger sammen. Jeg er jo selv Medlem af Centralkomiteen, og noget af det første, jeg ønskede at faa Klarhed over, var netop den Bahnsønske Affære. Som ærede Medlemmer vide, have vi noget, der hedder Vurderingsmænd for umyndiges Midler. De vælges paa den Maade, at Sogneraadene indsende Forslag til Amsraadene om, hvem der skal være Vurderingsmænd, og af dem vælger Amsraadet saa et vist Antal. Dem er det, som Herredsfogederne have at udpege imellem, naar der skal vurderes til Udlaan af umyndiges Midler. Da nu General-løjtnant Bahnsøn i sin Tid forlangte at faa et Laan i sin Gaard ved Viborg, gik det til paa den naturlige Maade, at der udnævntes to af de Mænd, som Viborg Amsraad efter Sogneraadens Indstilling havde bestemt til Vurderingsmænd, til at vurdere Bahnsøns Gaard. Gaarden blev vurderet til 290,000 Kr., og saa laante Centralkomiteen ikke engang Halvdelen deraf. De laante kun 140,000 Kr. i den, og Banker her i Byen havde Penge i den, der vare laante bagved dem igen. Saa forfalder imidlertid Gaarden, Besætningen gaar væk, der er Elendighed i alle Maader, Manden spiller Fallit, og Centralkomiteen